

НА ЕДИН УБИТ

Не те познавам и незная кой си,
евреин, българин, или хърват,
но знам, че си човек и че до вчера
на бедния си бил сърдечен брат.
Кому бе нужна твойта кръв човешка?
Защо раниха твоя бодър дух?
Затуй ли, че в бедняшката мансарда
вечеряше парченце зальк сух.
Затуй ли, че мъжественото слово
на твоего сърце не онемя
и с боен зов над сънните полета,
като стихнен вихър, прогърмя.
Кажи, защо лежиш сега прострелян?
Затуй, че пожела на този свят:
— да има хляб и щастие за всички,
— на хромия в света да бъдеш брат?
Ти не веднъж през бури е премина
и не веднъж за слънчев свят мечта,
в стихията на времето израстна
и с ботевска умразъ възропта.
И в огненото време на живота
от чашата на свободата пи,
и своето сърце, и своя подвиг
на вихрите във огъня стопи.

Блестят сега над тебе небесата,
окървавена милва те ръжта
и твоего сърце — лъча стихийна
огрява като пламък вечността.
И ти израстваш огнелик и волен,
и твоят дух примамва и зове,
а делото, което ни оставяш,
на бъдещето боен щит кове.

32